

TEDNIK ZA VSE

Izhaja vsak četrtek.

V Ljubljani, dne 3. januarja 1935.

Leto I. Štev. 5.

Mesečna naročnina Din 4.—. Za inozemstvo Din 8.—. Uredništvo in uprava se nahajata Moste, Tovarniška ul. 11.

Ko mine noč

in nastopi jutro nam je žal, ker marsikoga popelje noč v kraljestvo sanj in bogastva, a ko se zbudi uvidi, da je bila vse skupaj le prevara... Tako nekako nam je sedaj, ko so božični prazniki za nami, ko je minil čar svete noči in silvestrovega večera, Marsikdo je ob pogledu na otroke ob božičnem drevescu pozabil na svoje križe in tudi sam obudil spomine na preteklost. Zasanjal se je v čase, ko je morda še sam takole stal ob drevescu in z drhtečim srcem prič-

koval... Sedaj, ko smo odrasli temu otroškemu pričakovanju, vsako leto ponovno pričakujemo nečesa, čeprav dobro vemo, da se nimamo ničemu več nadati. Žal nam je, da so prazniki minili, ker sanje o preteklosti so prehitro končale.

A ne smemo biti prečrnogledi. Ako ničesar drugega nimamo, eno upanje nam vendar še ostane: Vsako leto se lahko o božičnih praznikih spomnimo svoje mladosti in obujamo spomine na čase, ki so bili... In to je tudi nekaj!

Mary so ugrabili . . .

Izvirni roman „Rakete“. — Spisal Hinko H. R.

(5. nadaljevanje.)

Vrnimo se sedaj k doktorju in Fredu, ki smo ju pustili pri židu.

Žid je še vedno hodil po sobi, v njegovi glavi je glodalo tisoč misli.

Doktor je z nekim smehljajem spremljal ta židov izprehod po omejenem prostoru. Sem in tja se je ozrl na Freda, ki je nemo sedel na svojem stolu ter zamišljeno zrl pred se.

Naenkrat pa je žid obstal. Bugovskij je radovedno pričakoval, kaj je šinilo premetenemu Mozesu v glavo.

Kohn se je počasi približal Fredu, in ker se ta ni zmenil zanj, je žid dejal:

— Fred! Dobro vem, zakaj je mrko tvoje lice? —

Fred je sedaj pogledal v lokavi židov obraz. Smehljaje je žid nadaljeval:

— Golobica, ki je vjeta te mika, kajne? O dečko, ne boš prevaril starega Kohna! —

Fred se je počasi dvignil, njegove oči so se čudno svetlikale. S hripavim glasom je dejal:

— Da, da, ona pripada meni! Ali meniš, da sem zato tvegaj svojo glavo in se spustil v to vratolomno pustolovščino, da bom sedaj gledal, kako ti greješ svoje stare kosti pri mladi milijonarki? O ne, Mozes Kohn, čeprav si premeten, mene ne boš opeharil. Ako misliš to, tedaj... —

— Tedaj? —

— Tedaj ti pošljem še danes policijo v hišo! —

Žid je sklonil svojo glavo, pred policijo je imel ta starec strah. Ne bi rad videl, da bi policija vtaknila svoj nos v njegovo hišo...

Fred je stopil počasi k oknu, da bi pomiril svoje razburjenje. Doktor, ki se ni mešal v ta prepir, je cinično smehljaje vstal.

— Torej Mozes, mislim, da sva se sporazumela. Ko se poizkus posreči, mi izplačaš moj del. —

Žid je pritisnil svojo desnico na srčno stran ter odgovoril:

— Izpolnil bom svojo obljubo! —

Doktor se je pripravil k odhodu:

— Spati grem, dovolj sem napravil za danes! Ti Fred pa opravi

z židom svoje in ko boš končal me poišči! —

S temi besedami je brez pozdrava odšel.

Žid in Fred sta ostala sama. Še nekaj časa je Fred zrl skozi okno za odhajajočim doktorjem. Nato pa je naenkrat stopil pred Mozesa, ki je sedaj sedel pri svoji pisalni mizi.

— Vsaj pokaži mi jo, Kohn! — je začel Fred.

Žid se ni zmenil za njegovo prošnjo.

— Samo videl bi jo rad, samo kratek čas, — je ponovno zaprosil Fred. — Saj veš, da že dolgo gorim v ljubezni do nje. —

Mozes je dvignil svojo glavo ter resno pogledal Freda.

— Ne izgubi pameti, Fred! Še mnogo dela nas čaka, dela, ki bo potrebovalo celih mož in ne zaljubljenih šlev. Ko bo vse delo opravljeno, boš imel še vedno dovolj časa za oboževanje svoje lepote. —

— Toda... —

— Nič! Nekoč mi boš hvaležen za mojo strogost! Mlad si še in ne poznaš opasnosti, v kateri se nahajamo. Ako popustimo sedaj, je vse naše dosedanje delo uničeno in v ječi ni prijetno, verjemi mi! —

Fred je uvidel, da spričo židove trmoglavosti ne bo opravil ničesar. Vdal se je in opustil zaenkrat misel, da bi videl Rosenfischovo hčer.

— Nalogo imam za tebe, Fred —, je pričel zopet Mozes Kohn. — Opasno nalogo, od katere zavisi mogoče vse naše nadaljnje delovanje. Dobro poslušaj: ko je Mary spala, sem prisluškoval njenim sanjam. Res ni lepo, to priznavam, toda potrebno je bilo. In med spanjem, v sanjah, je često izgovorila ime Jack. Tega Jacka moramo na vsak način najti, Fred, kajti nepoznani sovražniki so najopasnejši. Končno, bo to tudi gotovo tvoj tekmeč v ljubezni in imaš toliko več interesa, da ga izslediš. —

Žid je dobro vedel, kje je Fred najbolj ranljiv. In ni se zmotil, kajti Fredove oči so se zaiskrile.

— Najdem ga, pa naj me stane tudi glavo! — je dejal odločno.

— Počasi dečko —, ga je prekinil žid, — naloga je težja, nego ti misliš. Prvič o tem človeku ne vemo ničesar drugega, kakor da mu je ime Jack. Drugič ne poznamo njegovega poklica. Tretjič ti ničesar ne koristi, ako izgubiš pri tem zasledovanju svojo glavo... Zato me ubogaj in pojdi čim bolj oprezno na delo. Ko boš izsledil kako sigurno sled, mi takoj poročaj, da ti dam nadaljne nasvete. Sedaj bi pa rad v miru delal Fred!

To je bil znak, da želi ostati Mozes Kohn sam in nemoten. Zato se je Fred tudi takoj poslovil od žida ter odšel.

En dan kasneje najdemo Jacka zopet med onimi možmi v temni, zakotni ulici.

Vseh pet mož je molče sedelo okoli mize. Njih pogledi so bili uprti v Jacka, poglavarja.

Ta je sedel pri mizi, glavo podprto z rokami. Možje so vedeli, da je njihov vodja zamišljen, da se je moralo nekaj zgoditi in zato ga niso nadlegovali z vprašanji.

Šele čez dolgo časa je Jack dvignil glavo ter se ozrl po zbranih. Nato je dejal:

— Možje, zgodilo se je nekaj, kar me je hudo potrlo. Zgodil se je zločin, nihče ga še ne slutí, a jaz dobro vem, da se ne motim. Poznate vsi hčerko bogatega Rosenfischea? —

— Poznamo. —

— Dobro! Hčerka Rosenfischea, lepa Mary je na nepojasnen način izginila, ko je napravila kratek izlet s svojim letalom. Davi sem našel njeno letalo razbito, nje ali njenega trupla pa ni nikjer. To je jasen dokaz, da je moral nekdo ugrabiti njo ali pa samo njeno truplo, kajti ako je še živa, zaenkrat ne vem. Vsi vemo, da je Rosenfisch tisti, ki izdeluje orožje za pobijanje ljudi, ki je kriv v svojem nenasitnem pohlepu po zlatu, da je toliko ljudi že izgubilo svoje življenje ali pa bilo pohabljenih. Vsi vemo, da možje Rosenfischovega kova lahko povzročijo vojno, ako se jim zazdi, da je njihov dobiček premajhen. Toda tukaj ne gre za Rosenfischea — izdelovalca orodja za pobijanje ljudi, gre za Rosen-

fische-očeta. Prepričal sem se, da je v njem, kljub njegovemu bogastvu, še vedno toplo očetovsko srce. To so mi povedale njegove solze... A to še ni glavni vzrok, možje. Gre za Mary, za ljubeznivo dekle, ki so ji vsi očetovi načrti tuji. Njeno srce je toplo in blago... In končno možje, gre tudi zame, kajti jaz ljubim to dekle, Mary mi je edini sončni žarek. Ona mi je upanje v lepšo bodočnost... Nihče do danes ni vedel za te moje občutke, vi ste prvi, možje, a molčali boste, nikomur izdali, kar sem vam zaupal nocoj. —

— Naj se nam posuši jezik v ustih, ako bomo le eno besedo ziniti —, so odgovorili možje.

Jack je nadaljeval:

— In zato, dragi moji, moramo najti Mary, pa naj si bo živa ali mrtva. Mi hočete pomagati pri tem?

— Hočemo! —

— In če tudi bi moral eden ali drugi izmed vas izgubiti pri tem svoje življenje? —

— Tudi življenje zate, Jack pravični! —

— Možje, — je nadaljeval Jack, — prvo kar je treba, da poizveste kako je Mary startala. Ali je kdo opazil kako sumljivo osebo pri letalu, predno se je Mary dvignila z letalom? Ko boste poizvedeli to, mi takoj sporočite, da vam dam nadaljne ukaze. Peter vas bo vodil v moji odsotnosti. Možje, sedaj pa takoj na delo, vsaka minuta je dragocena! —

Možje so se, kakor na povelje, dvignili. Molče so stisnili Jacku desnico ter se tiho porazgubili.

Jack je še dolgo slonel ob mizi ter razmišljal. Naenkrat pa je sunkovito skočil pokonci ter odhitel v temno noč.

Mary je živela v podzemlju življenje prave jetnice. Nikogar ni bilo k njej, razen židovega črnca, ki ji je nosil jedila. Bala se je tega človeka, s temno rjavim obrazom in belimi zobmi, ki so se tako pošastno svetili v ustih. Kadar ga je zagledala, se je stisnila v kot ter si od strahu zakrila obraz z rokami.

Zakaj je zaprta ni vedela, niti si ni mogla predstavljati.

Najbolj strašno je bilo ponoči, ko ni mogla spati. Tedaj je onemoglo iztegovala roki ter klicala na pomoč. Klicala je očeta. Toda vedela je, da je ta obupan in star, da ji ne bo mogel pomagati.

Zato je klicala Jacka. On je mlad in ljubi jo, on ji bo gotovo pomagal! Zaupala je vanj in ni dvomila, da jo že išče.

— Jack, ljubljeni moj, pridi in pomagaj mi! — je šepetala ter se premetavala po otomani.

(Se nadaljuje.)

Krvavi Maroko.

Doživljaji Slovenca, ki je bil Abd-El-Krimov šejk.

Spisal: Edvard Oblak. — Ponatis prepovedan.

Uvod.

Romani in tragedije, ki jih piše življenje, so navadno najbolj pretresljivi.

Junak tega romana je Edvard Oblak iz Maribora, mlad mož, star komaj 32 let. Preživel je življenje polno burje in zasluži, da ga smatramo največjim slovenskim avanturistom.

Iz mornarja na prekoceanskih brodovih in sergenta v legiji, je postal pravi šejk nekdanjega močnega in glasovitega upornika in vladarja dela Maroka, Abd-el-Krima.

Abd-el-Krim ga je postavil za inštruktorja in komandanta artiljerije ter ga imenoval za šejka. Daroval mu je palačo ter mu napravil diven harem, v katerem je imel naš Slovenec dvanajst deklet, izredne in eksotične lepote.

Za Oblakom leži neobičajno pisano življenje, polno najbolj fantastičnih doživljajev.

Afrika, zemlja eksotičnosti, sonca in krvi je opisana na izredno živ način.

I.

T a j f u n.

Vojna se je končala. Romantičnost in avanturizem sta se ponovno porodila v človeških zahtevah.

Jaz, Slovenec, ki sem se posvetil morju, sem ravno dokončal pomorsko akademijo in sem sklenil, da najpreje nekolikokrat objadram svet ter si šele na to določim pravo linijo za življenje.

— Dolgo bom mlad! — je šepetalo nekaj v meni.

Reško pristanišče je oživelo. Velike jadrnice so se pomešale med

prekoceanske titanike in bojne orjake, a okrog njih so skakali čolni, kakor mušice.

Z desnico sem krčevito stiskal pomorsko matrikolo. Divje sem ogledoval ogromne kljune in

Edvard Oblak, avtor spisa „Krvavi Maroko“.

ogromne jambore, ki so dominirali nad celo okolico. Katerega izmed teh orjakov mi bo dodelila usoda? Tekal sem od pisarne do pisarne, dokler nisem stopil končno pred komandanta broda „Caronia“.

Kakor, da je zašepetalo v duši tega morskega volka: — Vzemi tega mladeniča, saj vidiš, da mu oči gorijo hrepenenja za svetom! —

Dobil sem udarec po ramenu.

— Alright! —

Vsi mornarji se spominjajo tega prvega komandantovega udarca po ramenu. Ni niti preveč nežen, niti prehud.

To je kakor v stari dobi, ko so viteze udarjali z meči.

Morski gigant je dvignil sidro. Ogromni motorji so zabrenčali. Brodov kljun je flegmatično zarezal v morje. Orjaški stroji so mo-

notono in enolično udarjali svoj ritmični takt.

Motorji! Ponošni motorji, odlej mi boste večna simfonija...

Preteklo je leto... Večkrat sem prebrodil oceane. Zlil sem se z morskim elementom in z ritmično simfonijo motorjev.

Nahajam se v Buenos Airesu že nekaj časa brez posla. Potikam se po obali, čakajoč, da me obalna kapetanija odredi na kak brod.

Zapustil sem „Caronio“, ker nisem mogel prenašati insultacij brodskega zdravnika, ki so mu bile zaušnice največji užitek.

V začetku sem se branil, toda ko mi je bilo dovolj, sva se stepala. Morda bi ostal še nadalje na tem brodu, ako bi mogel prenašati tako, kakor naši stari mornarji zaradi svoje dece, ki so jo zapustili na kršni obali naše Dalmacije.

Ko sem končal asistentsko plovbo, sem se izkrcal iz „Caronije“. Sedaj sem čakal, da bom ukrcan za strojevodjo na kak brod.

Po dolgem čakanju se je končno v službenem listu pojavila moja redna številka. Tekel sem v obalno kapetanijo, bil sem radoveden, na kateri brod sem dodeljen. Ostal sem presenečen, ko mi je uradnik pojasnil, da je brod, na katerega sem dodeljen, privatna last argentinskega denarnega mogotca Nikamora Vilalta, ki potuje za šport in zabavo.

Še tisti dan so vizirali mojo matrikolo, mi izplačali potne stroške do „Rosario de Santa Fé“, matične luke motorne jahte „Elvire“.

Drugi dan sem kupil vozovnico do Rosaria v potni pisarni „Gare del Norte“.

Vlak je drvel z bliskovito naglico skozi argentinske prerije, puščajoč za seboj polja, travnike, potoke, reke in hribine. Nasmehi ganchokov in pogledi kake diyne deklice, so bili spomini z globokim vzdihom...

Dva dni kasneje sem sedel na robu mola in ogledoval visoke jambore „Elvire“, velike jahte, ki je imela 6000 ton. Njen kljun je bil ukrašen z eksotičnimi slikami.

Ta jahta, ki je služila некоč za prtljažne transporte in ki je neštokrat prebrodila oceane ter s ponosom kljubovala vsem morskim nezgodam, je bila prenovljena.

V njeni notranjosti so bili montirani ogromni Diesellovi motorji, iz velikih skladišč so napravili luksuzne prostore, ki so bili okrašeni z dragocenim pohištvom.

Niti jahta angleškega kralja ali kakega indijskega naboba ne bi mogla tekmovati z „Elviro“, ki jo je Vivaltino zlato pretvorilo v plavajočo palačo.

Zrl sem proti Elviri, čije kljun se je priklanjal ter me pozdravljaj. Radostno sem se smehljaj, a duša je plavala v devetem carstvu veselja nad mojo novo službo.

Začutil sem na rami težko roko, ki me je zbudila iz mojega sanjarjenja. Okrenil sem se; pred menoj je stal visok in korpulenten mornar. Med zobmi je stiskal svojo pipo, na mornarski jopici so bile uvezene debele rdeče črke „Elvira“.

Mornar je dejal: — Jaz sem Gaston, mornar s palube. A ti si novi prišlec, kajne dečko? —

— Caramba! Vamos a guar umcha plata umchacho! (Zaslužili bomo dovolj denarja, dečko!) —

Ponudil mi je roko, radostno sem jo stisnil.

Pokril sem se s čepico, ki sem jo doslej držal v roki. Ko je zapazil na njej krono, v katere sredini se je bleščal vijak, znak strojevodje, je vzel svojo pipo iz ust, obrisal roke ob hlače ter dodal:

— Oprosti mojster, jaz sem Gaston... pravijo mi Gaston, krmilar. — Okrenil se je proti Elviri ter z gromkim glasom zaklical:

— Halooo... trajgan la cajuta el mageunista liego. — (Dovedite čoln, stojevodja je prispel.)

Malo kasneje sem se nahajal v komandantovi kajuti, kjer smo se prijetno razgovarjali ob dobri argentinski kapljici.

Jasé Garcia se je imenoval ta dobrodušni morski volk nizke rasti, s precej sivimi lasmi, malimi črnimi očmi, ki so se po noči čudno bleščale. Med zobmi je stiskal svojo malo, angleško pipico, od katere se ni nikoli ločil. Rodil se je

pred pol stoletja v nekem malem mestu na obali Argentinije, štiri-deset let je prebival na tej jahti in že deset let je jadrjala pod njegovim poveljstvom. Bil je zelo strog in energičen, zavedajoč se svojega težkega poklica ni nikoli ponavljal svojih zapovedi. Na navtične instrumente se ni dosti razumel, redko je pogledal v zemljevid, poznal je, kakor svojo dlan, vse kontinente, zadostoval je en sam njegov pogled na nebeški svod, pa je že vedel vremenske izpremembe.

Nikoli, tudi v najbolj tragičnih trenutkih ni izgubil prisotnosti duha.

Že štirikrat je izpraznil svojo čašo vina, že petič jo je napolnil, ko sem končal svojo biografijo.

Izpil je vino iz svoje čaše, obrisal ustnice v rokav, zapalil pipo ter pričel:

— Mojster! Predno prevzameš dolžnost na brodu, ti bom opisal nekaj karakterističnih posebnosti našega gospodarja.

Ta okrutni vampir si je pridobil s svojim zlatom zelo lepo in mlado ženo, ki jo nadvse ljubi in strašno je ljubosumen, ako se kdo zaljubi v dono Olgo.

Svetujem ti, da si oprezen. Mlad si in poleg tega zavzemaš zavidno mesto na „Elviri“.

Obljubil sem mu, kaj sem hotel drugega, nego obljubiti? Menda ni mislil, da mu rečem:

— Dragi kapetane, takoj jo bom zagrabil okrog pasu! —

Odvedel me je na palubo. S svojim novim stanovanjem sem bil zadovoljen. Ostal sem sam, želel sem urediti svojo kabino po svojem okusu. Še isti dan sem pregledal strojni oddelek in motorje, dolgo sem se razgovarjal z mehaniki, ki so mi bili dodeljeni kot pomočniki.

Drugi dan sem sprejel svojo novo dolžnost po predpisih pomorske službe. Isti dan sem se spoznal tudi z ostalimi funkcionarji na brodu in z radiotelegrafistom v nekem nočnem lokalu Rosaria de Santa Fé.

Štiri dneve po mojem prihodu je dobil poveljnik brzojavko od

Vitalte, ki je ukazal, da se brod pripravi na odhod.

Ščetke na brodu so oživele. „Elvira“ je bila očiščena in opremljena, kakor nevesta pred poroko. Šef kuhinje se je preskrbel z živim, jaz pa z oljem, nafto in drugim potrebnim materijalom.

Tri dni po prejeti brzojavki, sem bil naslonjen na ograjo broda ter izpuščal oblake dima iz vtihotapljenih orientalskih cigarete. Zapazil sem na obali luksuzni avto, ki se je ustavil pred kljunom „Elvire“. Mornar Gaston je prišel k meni ter mi zašepetal:

— Majestro liego el viejo con su nina! — (Mojster, stari je prišel s svojo malo!) —

Skočil sem v motorni čoln, ga pognal ter odpeljal proti obali.

Med tem, ko je Vilalta dajal navodila svojemu šoferju, sem opazoval tega denarnega magnata. Bil je majhen človek z izbočenim želodcem, glavo je imel popolnoma plešasto, na levem očesu je stiskal monokel, lice je imel okroglo, kakor limono. Star je bil že najmanj pol stoletja in skozi svileni srajco so mu štrlele napol sive dlake, kosmat je bil kot opica.

Čudil sem se doni Olgi, ki je stala poleg njega, kako more prenašati tega fenomena.

Zlato...

Prišla je k čolnu, dala mi je roko ter gibčno, kakor veverica stopila vanj.

Bila je lepa, one redke lepote, ki jo srečaš pod modrim argentinskim nebom.

Snela je svojo čepico, stresla z glavo in njeni kodrasti lasje so zafrotali v vetru. Njene goste, subtilne obrvi so bile iztegnjene v obliki golobjih kril, izpod katerih so se svetile modre, nebeško modre oči. Njene ustnice so omamljale. Ko se je nasmehnila, sem opazil dve vrsti bisernih zob.

Njeno vitko telo bi moglo biti dostojen model slavnega mojstra Michelangela Bonarottia.

Bila je kakor Venera, božanstvena dona Olga!

(Dalje sledi.)

Mož, ki sprejema najbolj zagonetne obiske.

V Nemčiji se mudi ta čas človek, Castanini po imenu. Ta mož sprejema obiske, ki so prav tako

zagonetni, kakor on sam. Tako pripoveduje Castanini:

— Ura je pet. V rožljajoče verige okovan se prikaže herkulsko visok človek z snežnobelimi lasmi.

Z tožečim glasom se predstavi: „Jaz sem ledeni kralj“.

Šesta ura. Naenkrat stoji pred menoj neki gospod, s črno obvezo preko oči. Stopi k moji pisalni mi-

zi, me zagrabi za zapestje ter pravi: „Vem, da imate šest bankovcev po 50 mark v žepu...!“

Kronika najvažnejših dogodkov in športne vesti.

Beograd. Za bana savske banovine je bil imenovan dr. Marko Kostrenčić, univ. profesor v Zagrebu.

London. Med božičnimi prazniki je bilo na Angleškem 18 prometnih nesreč s smrtnim izidom.

Rim. Mussolini je prevzel sedaj tudi resor kolonijalnega ministra.

Pariz. Kakor poročajo se kani predsednik pruske vlade Göring v kratkem poročiti z znano nemško igralko Sonnemannovo.

Newyork. V Združenih državah so doslej ugotovili 26 primerov smrti radi mraza.

Beograd. Bivši pravosodni minister Ljotić iz Smedereva bo ustanovil novo politično stranko, ki se

bo imenovala: „Jugoslovanski nacionalni pokret“. V to stranko bo pristopilo tudi udruženje „Boj“ iz Slovenije.

Ljubljana. Na Fužinah pri Ljubljani so potegnili iz Ljubljane okrog 40 let starega moškega. Pokopali so ga na pokopališču pri D. M. v Polju.

Bombaj. V glavnem mestu Ceylona Kolumbu se je pojavila malarija.

Atene. Drugo kolo nogometnih tekem za balkanski pokal je prineslo srečanje Jugoslavije z Bolgarijo. To tekmo je Jugoslavija odločila z 2 : 1 v svojo korist. Srečanje med Grško in Rumunijo pa je ostalo neodločeno 2 : 2.

Atene. V nedeljo se je vršila tekma za balkanski pokal med Rumunijo in Bolgarijo. Bolgari so bili odlični prvih deset minut, nato so popustili. Tekma je končala z rezultatom 3 : 2 za Rumune. Slednji so zmagali bolj po naključju in s precejšno srečo. (Drugih rezultatov do zaključka lista še nismo prejeli.)

Atene. V Atene sta prispela igralca Marjanović in Zečević, kot ojačenje naše reprezentance.

Ljubljana. Primorje (liga): reprezentanca II. razr. 4 : 1 (3 : 1). Previsoko izražen rezultat Primorja.

Zagreb. Concordia : Hašk 2 : 2.

Zadnje športne vesti.

Ob zaključku lista smo sprejeli še sledeče športno poročilo iz Aten:

V nedeljo se je zbralo na igrišču Panatenaikosa 25.000 gledalcev, ki so prišli gledati kdo bo postal balkanski prvak v nogometu. Grčija je veljala za favorita in to je množico podžgalo.

Ko sta nastopili moštvi Bolgarije in Grčije, se je razlegal po igrišču frenetičen aplavz. Tekma je bila napeta, a Grki niso izpolnili nad... Zmagali so Bolgari zaslužen z 2 : 1 (1 : 0).

Nato sta nastopili Jugoslavija in Rumunija. Razen Bolgarov, je vse za Rumunijo...! Toda naše moštvo je zaigralo, zaigralo tako, da smo lahko ponosni in — zmagalo 4 : 0! To je zmaga, ki jo tudi

največji optimisti niso pričakovali. **Jugoslavija je balkanski prvak!** Ponos je danes v prsih vseh jugoslovanskih športnikov. Naši reprezentanti pa so pokazali, da znajo biti, če hočejo tudi — fantje od fare!

Žena, ki ima tri duše.

Sodnik kazenskega sodišča v Chikagu bo moral v kratkem izreči sodbo v nekem procesu, ki je redko celo v tem milijonskem mestu, ki je sicer vajeno najbolj nemogočih zločinov. 34 letna Johana Grey, učiteljica neke privatne dekliške šole, se bo morala zagovarjati radi različnih deliktov, ki bi jih ji človek, kot učiteljici ne pripisoval. Okradla je dve svoji prijateljici, ponarenila na njuni imeni menice ter bila poleg tega članica neke vlomilske tolpe. Njen register grehov je tako velik, da obsega obtožnica preko sto, s strojem tiskanih strani.

Najbolj zanimivo pri slučaju Johane Grey je dejstvo, da obdolženka v višjem smislu ni kazniva, ampak na podlagi nenapisanih zakonov pravičnosti, nedolžna. Johana Grey je vodila trojno življenje. V šoli, na polju njene delavnosti, je bila resna, uporabna učiteljica, bila je vzor vzgojiteljice. Ravnatelj šole, ki je tudi povabljen kot priča k sodišču, je mogel o Johani Grey izpovedati samo vse najboljše. Njeni dve prijateljici, s katerima je Johana že eno leto prebila vse popoldneve, pa poznata popolnoma drugo Johano Grey. Moderno, zabaveželjno mlado ženo, ki je za svoje različne potrebe razdajala denar z obema rokama. Imela je istočasno celo vrsto ljubavnih razmerij z ne ravno uglednimi moškini, od katerih dva je popolnoma vzdrževala.

Eden izmed teh dveh ljubčkov gospe Grey je dobil nekega dne od Johane v dar dragocen prstan. Šele kasneje se je ugotovilo, da je bil ta prstan ukraden prijateljici Greyeve Mistress Beatry. Niti Miss Beatry, niti druga prijateljica nista slutili, da je krivka Greyeva, ker sta jo smatrali za bogato vdovo.

Gospa Grey pa ni bila samo vzorna učiteljica in zabaveželjna dama, imela je še drugo krinko. V jetnišnici v Chikagu se nahajajo že tri mesece nekateri člani nekega vlomilskega konzorcija. Ti so izpričali, da je Johana Grey, ki jo oni poznajo pod imenom Forster, voditeljica njih tolpe. Najredkejša na celi stvari je dejstvo, da je Johana Grey brez krivde. Zdravniki, ki so štiri tedne opazovali njeno duševno stanje, so sedaj izjavili, da trpi na neki vrsti bolezni, da je njena duša razdeljena na tri dele, med katerimi pa ni nobene bistvene zveze. Johana Grey, učiteljica, ni ničesar vedela o navedeni, zabaveželjni dami in obema. Johani številka 1 in 2, je bila tretja Johana, z imenom Forster tuja, ki je bila voditeljica zločinske tolpe. Kljub temu pa nosi posledice samo Johana številka 1, učiteljica, ki je skrušena stopila pred sodnika, da oagovarja za zločine svojih dveh jazov. Ni pa izključeno, da bo po izreku zdravnikov oproščena.

Svetovno društvo dolginov.

„Strašni časi so za dolgine, za nas ljudi, ki merimo več kot 1-80 metra. Čim bolj napreduje normaliziranje, tem težje je življenje za nas. Ustanoviti moramo svetovno društvo, da bomo mogli živeti taki, kakršni smo.“

S temi patetičnimi besedami se začenja uvod propagandne brošure za ustanovitev svetovnega društva dolginov, ki jo je izdal Benjamin Ostling iz Marshsielida. On je zaenkrat samo predsednik ameriškega kluba dolginov. Njegova organizacija šteje okrog 10.000 članov. On se čuti kot križar, ki se bori za dolgina. Res morajo marsikaj prestati ti dolgi ljudje, visoki in vitki, h katerim moramo gledati, kakor na Himalajo. V trgovini si ne morejo kupiti narejene obleke, ako stanujejo v hotelu, se zadenejo z glavo bo stranico, ker so predolgi za normalne postelje. Kopalne kadi so mnogo prekratke zanje, mize so prenizke in kolena previsoka... Enostavno: strašno je! Nič ne koristi, ako je neki hotel v Marshiedu

postavil v sobe pet velikanskih postelj. Kaj je teh pet postelj za dva milijona dolginov v Ameriki in za deset milijonov na svetu? Vsled tega predlaga Benjamin Ostling ustanovitev društva dolginov. Dolgini vseh dežel, združite se!

Zvesta žena.

Ravno smo pokopali mlado ženo našega poštarja Skladkoperceva. Spremili smo jo na njeni poslednji poti, nato smo se podali po prastarem običaju v poštarjevo stanovanje na pogrebno južino.

Ko so prinesli na mizo sadje, je pričel vdovec silno ihteti.

— Ta jabolka so ravno tako rdeča, kakor ustnice moje drage Aljonke! —

— Resnično, resnično —, so pritrdili navzoči, — bila je krasna ženska. —

— Vsak jo je oboževal... Toda jaz, gospodje, jo nisem ljubil samo radi njene lepote in dobrote. Te lastnosti spadajo itak k ženski naravi. Cenil sem mnogo bolj njene duševne vrline. Ljubil sem pokojnico zato, ker — čeprav je bila živahna — ni nikoli varala svojega dobrega moža. Čeprav je bila ta dobra duša stara šele dvajset let, jaz pa jih bom kmalu šestdeset, mi je vendar ostala zvesta. —

Notar, ki je bil z nami pri mizi, je dal s sumljivim kašljem izraza svoji neverjetnosti.

— Vi ne verjamate? — ga je vprašal vdovec.

— Ne dvomim ravno —, je odgovoril notar v zadregi, — toda mlada ženska, dandanes... —

— Že vidim, da ne verjamate popolnoma in pojasnil vam bom to stvar. Jaz sem si Aljonkino zvestobo zasigural s strategičnim načrtom in svoj brezhibni zakon premeteno branil. Kar se tiče njene zvestobe, lahko prav mirno spim. —

— Kako ste to napravili? — so vpraševali vsi navzoči.

— Zelo enostavno. Po celem mestu sem raznesel o njej slab glas. Vi vsi veste zakaj gre. Povsod sem pripovedoval: Moja žena ima razmerje s policijskim predsednikom Salihvackijem. Noben mož se ni drznil odslej dvoriti moji Aljonki;

vsak se je bal predsednikove jeze ter se je izogibal Aljonke. He, he, he. S policijskim predsednikom se ni upal nihče tekmovati! —

— Tedaj sploh ni imela razmerja z Ivanom Aleksejevičem? — smo vpraševali vsi presenečeni.

— Seveda ne... To stvar sem si izmislil. He, he. No vi mladi ljudje, ali nisem to premeteno napravil? —

Cela minuta je pretekla v molku. Bili smo užaljeni in jezni obenem, da nas je ta debeli starec z rdečim nosom tako potegnil.

— No le počakaj, sigurno se še enkrat oženiš! — je zagodrnjal neki mladi človek poleg mene.

Naše zdravje.

Negovanje kože.

Zdrava koža mora biti rožnate barve, topla, mehka, sveža. Predpogoj za zdravo kožo je obleka, ki propušča zrak. Lepa koža mora biti predvsem „zdrava“. Kožo si navadno umivamo z milom in vodo, a pri tem ne vprašamo, dali je milo tudi primerno naši koži, oziroma ako naša koža prenese dotično milo. Posebno pri umivanju obraza moramo biti v tem pogledu jako previdni.

Čim bolj zraka nepropuščajočo obleko nosimo, tem več se zbira na površini kože potu, masti in prahu. Vsled tega se moramo tako pogosto militi in kopati. Ko bi ne imeli obleke, bi to ne bilo potrebno tako pogosto. Ako se kopljemo, da se očistimo, tedaj mora biti voda vedno topla od 35—37° C, uporabljajmo samo nežno milo brez sode. Soda sicer tako dobro čisti nečistočo, toda napravi kožo razpokano in krhko. Ako hočemo, da nam ostane koža sveža, tedaj se po gorki kopeli okopljimo še v hladnejši vodi od 26—28° ter si nato dobro, do suhega odgrnimo kožo, da postane kroženje krvi zopet normalno. Po taki kopeli, ki naj nikoli ne traja delj, nego 10 minut, se bomo čutili izredno sveže. (Dalje sledi.)

**Čitajte in širite
„RAKETO“**

Za naše gospodinje.

Dobri „flancati“.

Vzemi 1 kg moke, 6 rumenjakov, ¼ kg surovega masla, ⅛ kg sladkorne moke in malo ruma ter malo sesekljanih limonovih lupin. Zavitek vanilnega sladkorja.

Osoli (ne preveč) in napravi gladko testo. Nato zvaljaj kot rezance. Nato vzemi kolešček za rezanje ter nareži četverooglate krpe, kateri vsaki napravi še tri zareze, toda ne preko robu. Vsako krpo lepo zavij ter speci na masti, ali še boljše, na maslu. Še tople posuj s sladkorjem.

Prosimo, poravnajte naročnino!

Razpisujemo nagrade.

Dragi čitatelji! Danes Vam nudimo možnost, da dobite lepo nagrado, ako ste le količkaj iznajdljivi. Poskusite, morda Vam bo sreča mila!

Iz zlogov:

Imo — po — ju — gom — slon — ni — va
gi — v — je — oč — om — sl.

sestavite, za nas Jugoslovane, zelo potreben izrek. Zlogi, pa tudi posamezne črke so zmešane!

Rešitve sprejemamo do vključno 25. januarja 1935. Pravico do nagradnega tekmovanja imajo samo naročniki našega lista, ki imajo poravnano naročnino za pol leta v naprej, t. j. Din 24—, in sicer najkeseje do razpisanega roka. Stari naročniki lahko nakažejo razliko, ako imajo poravnano naročnino za manj nego pol leta, novi naročniki pa morajo nakazati polletno naročnino.

Nagrade:

1. Din 300— v gotovini,	6. gitara,
2. Din 150— v gotovini,	7. blazina za otomano,
3. fina gitara,	8. čajna pupa,
4. fine koncertne citre,	9. čajna pupa,
5. fine koncertne citre.	10.—20. knjižna nagrada.

Nagrade se bodo izžrebale. Žrebanje se vrši dne 28. februarja 1935 pri enem izmed ljubljanskih odvetnikov (ime javimo naknadno). Imena nagrajencev se priobčijo po žrebanju v naslednji številki našega lista.

Rešitve je pošiljati v zaprti kuverti na naše uredništvo. Na kuverti naj se označi: Nagradno tekmovanje. Naročnino mora vsak tekmovalac nakazati po nakaznici upravi lista ali pa od iste zahtevati položnico!

Mleko, slaščice, kruh in vse mlečne izdelke

dobite vedno sveže v

mlekarni, Moste

Tovarniška ulica 11
**Kuhano mleko, čaj,
kava, i. t. d.**

Dopisovanja.

(Beseda 50 p.)

Starejša gospa želi poznanstva s starejšim gospodom. Poznanstvo želim v svrhu dopisovanja, da si s tem krajšam ure osamljenosti in tuge. Samo gospod enakih občutkov naj mi piše na upravo „Rakete“ pod značko: „Tudi starost želi razvedrila“.

